

БРАТЧУК

З МИНЕЇ ЗА

Ч. 4. Місячник Станиці Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті

Козацька Мадонна -

/ Покров Пресвятої Богородиці /

Величай, душе моя Чесний
Покров Божої Матери.
/Велич./

В осені 903 р. за царювання грецького цесаря Лева філософа велика тривога запанувала в Візантії. Дикі сарацени напали на Візантійське цесарство. Їхні загони підступили небавом під отолицю. Все, що жило в Візантії кинулось до оборони міста. День і ніч гримали тарани об мури міста, героїчно обороняли рештками сил втомлені вояки міські обваторовання та сарацени вперто наступали.

Затривожені мешканці Візантії почали сердечно молитися та просити порятунку у Пресв. Діви Марії. По всіх церквах столиці відправляли Богослуження, служили молебні, співали побожних пісень.

Також у Влахернській церкві Пресвятої Діви зібралось на всеночнім у неділю 1. жовтня 903 р. чимало вірних, між якими було двох праведників: св. Андрій Юродивий та його учень Елифан. У молитовнім настрої звернули вони свої очі в гору і о диво: високо в хмарах побачили вони Пресвятую Діву з янголами, апостолами та іншими святими, як молилася за весь світ, а опісля Мати Божа зняла з голови свій ясно - золотий омофор /шаль/ та прикрила ним усіх людей, що молилися в церкві, начеб хотіла їх захистити перед нещастям. Відтак звернулася з горячим проханням до свого Сина, щоб охоронив своїх та її побожних поклонників.

Про те чудесне видіння двох праведників розійшлась скоро вістка по Візантії. Безмежна радість запанувала серед затривожених мешканців. Надія, додала нових сил утомленим воякам. Всі були певні, що Мати Божа врятує zagrożене місто. І так сталося. Греки перемогли сараценів. Візантія була врятована.

Стільки говорить легенда. На пам'ятку цієї події св. Церква установила свято Покрова Пресвятої Богородиці.

Однак академик Голубінський /рос. учений/ твердить, що це свято виключно українське, а Греки взяли його від нас та доробили вище наведену легенду.

У всякому разі є певні відомості, що те свято було урочисто святковане на Україні вже в Х столітті. Зрештою цей празник Пресв. Богородиці тісно в'яжеться зі спеціально у нас на Україні поширеним культом Матери Божої.

Перші наші церкви у Києві, а саме: Десятинна та Благовіщенська на золотих воротах були побудовані в честь Матери Божої. Також найстарший та найбільший наш монастир, славна Києво - Печерська Лавра, осередок культурного та релігійного життя не тільки України, але східної Європи, була під покровом Успення Пресв. Богородиці. Можна зовсім певно поставити твердження, що більшість церков на українських землях побудована в честь Матери Божої. Між іншими престольними іконами з життя Божої Матери багато з них має ікону Покрови Пресв. Богородиці, як от монастир на Києві, недалеко Києва з XI ст. Багато церков під Покровом Матері Божої побудовано на нашій Підкарпатті, де той день урочисто святкують, хоч він є церковним тільки святом.

У заранні нашої історії князь Ярослав Мудрий 1037 р. "передал люди своя і град святий всеславний, скорій на поміч християном святій Богородиці".

Спеціальною популярністю тішилось те свято у козацькій державі, де його дуже торжественно святковано. З тієї ж причини більшість церков на давніх запорожських землях та Слобідській Україні як от: Покровський Собор в Харкові, Покровська церква в Ромні /тепер у Полтаві/ церква в Сумах, Ворожбі, Вільшаній і інші мають престальну ікону саме Покров Пресвятої Богородиці.

Безперечно цей спеціальний культ до святої Покрови винесли Запорозці і козаки традиційно із Запорізької Січі, де церква Святої Покрови була вже від 1569 р.; цебто незабаром після оснування Січі.

Ця козацька Мадонна, св. Покрова, перетривала всі гаразди і злидні, дні слави та смутку з Запорожцями та була їхнього покровителькою, потихою та обороною. У всіх майже підручниках "Історії України" знаходиться репродукція тієї Січової Покрови. Представляє вона на першому плані групу запорожців в їхніх мальовничих строях з кривими шаблями, що молитовно звертають свої голови до гори, де у хмарах видно постать Божої Матері, що своїм омофором прикриває своє "славне воїнство".

Про долю Січової Покрови, та її дальшу історію по Полтавській катастрофі 1709 р. розказує з великим п'єтизмом Т. Шевченко у своїй чудовій поемі п.з. "Іржавець". Поет оповідає на підставі старих переказів що покидаючи Великий Луг і Матір - Січ Запорозці:

"Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана понесли
На нове горе - Запорожжя".

Дальше розповідає поет, як то безталанні запорожські емігранти "кращома молилися" у наметі перед образом Пресвятої, бо "поганій Татарин наказав запорожцям церкву збудувати". Але свята Покрова співчувувала своїм Січовикам, переживала з ними їхню горе - тугу, їхню розпуку і одчай, коли мусіли безчинно сидіти і дивитись, як Петрові собаки рвали, гризли нещасну Гетьманщину, як вона неповинно гинула у ненаситних московських лабетах.

Рвалося серце з жалю у Запорозців, Мерви загартованих у кривавих боях воєнків не вдержали, посивіли у січах і походах ветерани не втерпіли і - заплакали - а з ними прослезилась і їхня Покровителька, Матір Божа на Січовій Покрові

"..... сльозами святими;
заплакала Милосердна,
Ненає за сином...."

Т. Шевченко вірить, що Бог зглянув на ті сльози Пречистої та покарав лютого ката України, Петра І. наглою смертю. А Запорозці-, коли

опісля повернули з еміграції за гетьманату Данила Апостола 1734 р.

"Принесли з собою
В Гетьманщину той чудовний
Образ Пресвятої"

та поставили його в мурованім храмі в Іржавці на Полтавщині, де вона і досі плаче та, як каже Т. Шевченко, за ... козаками.

Вернувши з першої еміграції збудували запорожці між річками Підпільного та Базавлуком Нову Січ а також поставили церкву з традиційною святою Покровою.

Цю церкву знищили москалі, зруйнувавши Запорожську Січ 1775 р. Забрали з неї дорогі ікони і срібні царські врата та інші дорогі речі, але ікону св. Покрови винесли і тим разом з Січі запорожці та забрали з собою на другу еміграцію над Дунай.

В часі замшання в Січі полковник Самійло Кальниболоцький зняв святу Покрову знад Царських врат Січової церкви і разом з іконою св. Миколи, перенесено з великою пошаною в Дніпрові плавні, де збиралось товариство, що задумало мандрувати над Дунай. Новий кошовий Андрій Лях, що його обрано на місце підступно заарештованого та вивезеного москалями нещасного Петра Кальнишевського, поділив запорожців на дві ватаги. Одна більша під його проводом рушила на байдаках Дніпром на Чорне Море, а друга, менша, з полк. С. Кальниболоцьким помандрувала задля браку місця на байдаках, пішки степами до турецької границі. Ікону св. Покрови доручено С. Кальниболоцькому, щоб так як зняв її знад царських врат, так теж і завів її знова у ноці січової церкви.

Перед відїздом узяв кошовий Лях до рук образ святої Покрови та поблагословив неї запорожців, а опісля оба відділи рушили своєю дорогою. Ватага полк. Кальниболоцького посувалася дуже помалу тому, що дорога була тяжка, а більшість козаків не мала коней, але найбільше через те, що січовий образ святої Покрови був великий і важкий. Козаки однак мали за гріх навантажити його на коня і весь час несли його посередині ватаги на руках. Після довгої більше як місяць, мандрівки, перейшовши Дике Поле та Буджак, прибула ватага Кальниболоцького до Дністрового Лиману, де ожидала її та частина запорожців, що прибула туди раніше на байдаках під проводом кошового Ляха.

Коли ватага Кальниболоцького зближилась попереду двоє кремязних запорожців, знявши шапки, несли образ святої Покрови. Зближившись з образом, кошовий, старшина і всі що вийшли на зустріч, поскидали шапки і почали підходити цілувати образ, а відтак з великою пошаною поставили її в наметі.

Так знова св. Покрова що захистила "своє воїнство" в часі тяжкої та небезпечної дороги на чужину - перебула другу запорожську еміграцію, була сіромам потіхою, обороною та надією в тяжких та сумних емігрантських злиднях, а опісля разом з ними вернула з кінцем XVIII ст. на Україну. Докладно не можна сказати де нашла собі пристановище остання Січова св. Покрова. Але по всій правдоподібності забрали її з собою Запорожці на Кубань 1791 р. та там примістили її у котромусь козацькому храмі.-

Пропало козацтво, немає Запорожської Січі та традиція і культ козацької Мадонни не загинули, вона все остала опікункою та покровителькою "славного воїнства", - козацьких нащадків аж до наших днів.

Немає української церкви, у якій не находив собі принайменше образ Покрова Пресвятої Богородиці, дуже часто у незвичайно цікавій інтерпретації та актуалізації - а це найкращий доказ живучости культу святої Покрови серед укр. народу.

Про популярність цього свята свідчить також багато народніх приповідок - як приміром

"Покрова всю землю листом покрила" -

"Прийшла Покров - напали хату без дрів" -

"Хто сіє по Покрові - не буде ждати що дати жорві."

Наша церква святкує празник св. Покрови 1. /14/ жовтня і коли це свято припадає на будній день, переноситься його задля більшого торжества на найближчу неділю.

Міра

Співробітники Спасителя.

"Не ви мене вибрали в я вибрав вас". /Євангелія/

Могучий поганський світ глядів на нову віру - на християнство - як Голліат на Давида. Бо чик чув хто, щоби малий ростом і /у випадку християнства/ невчений ставав до боротьби проти колюсу - цілого знаного тоді світа?! Як Голліат насміхався на вид Давида - дитини, що мав відвагу глянути до гори в його очі так "могуче" поганське римське царство з погордою і призириством дивилося на розп'ятого і його рибаків, що захотіли поборотися з ним і завести по його трупі нові порядки, новий лад. Та, як недовго пишався Голліат своєю гордістю, так не довгого треба було часу, щоби поганство відчуло силу нової віри - християнства. Давид вбиває Голліата - християнство під проводом невчених рибаків вбиває "сильне і вчене" поганство.

Годиться нині, коли многі наші емігранти стали практично поганями, глянути на той вирізок історії Церкви і зробити певні практичні висновки.

Це факт, що Христос не любувався у вченості і багатстві! Не тому, що був проти науки - бож Сам є Мудрістю і джерелом мудрості, але тому, щоби завстидати, а радше - скажм - скинути "мудрих" з престола гордості! - /До речі: правдиво мудрі люде ніколи не є горді, бо знають - як казав Сократ, - що в порівнанні з тим, що вони знають а що є спроможне до пізнання - вони нічого не знають!/. Сам Христос казав, що "гордим Бог противиться, а покірним дає ласку", а також щоби виказати, що не люде проповідать правду а правда - а такою є Його наука - сама себе провідає.

Тим ясніше показується сила Христової науки, що поза авторитетом Розп'ятого і рибаків не було іншого знанона і славного в світі авторитету, Церква Христова побідила!...

Христос вмер і, після Воскресення, не являвся ширшому загалові люде. Могло здаватися, що він таки й не воскрес. Апостоли, бо так назвав Христос своїх найближих учеників, перестрашені подіями Вел. четверга і П'ятиці. Один з них навіть продав Учителя... Дех те царство, що "Ємуже не будет конця"? Де військо, де генерали? Немає їх?! Ось виступають на Зелена Свята! Богато їх?

Рзсмлявся поганський світ, як Голліат на вид Давида! Та не довго смлявся; почав кроваву боротьбу... вшав, палив, кидав диким звірем на жид в цирку, тупив вістря мечів, витягав на колесі члени тіла... плила ріками кров, плила похвальна пісня християн на честь Творця і Спасителя і врешті ... колюс повалився!!

Що сталося? Правда перемогла! Прийшов 313 рік, ясне сонце після руйнуючої бурі!...

Ми нині почитаємо піонірів - співробітників Христа; почитаємо тих християнських Давидів, що "неуцтвом" завстидали "разумних міра сего".

В цьому - місяці жовтні - почитаємо чотирьох піонірів - апостолів і про них кілька слів:

9. Х. Св. Іоана Богослова.

Походив з рибачької не дуже вбогої родини. Разом зі св. Петром і

ПРО СВ. ТАЙНИ.

"Я виноградина, ви віття.
хто пробуває в мені, а я
в йому, той приносить бо-
гато овочу; бо без мене
не можете робити нічого".
/Іоан. 15.5./

Як вітка, що не є на виноградні, не може жити а всихає і вики-
дають її геть, так і людина, що не є злучена з Христом. що не нале-
жить до містичного Тіла Христа, не може жити духовним життям.

Та злука з Христом стається при помочі св. Тайн.

Св. Тайни, це Ісусом Христом установлені видимі знаки, котрі
дають нам невидиму Божу ласку /благодать/.

Св. Тайн є сім: 1/ хрещення, 2/ миропомазання, 3/ Евхаристія,
4/ покаяння, 5/ Єлеопомазання, 6/ священство, 7/ подружжя.

=====

Перша і найпотрібніша Тайна є Тайна хрещення. Є те Тайна, в
якій людина водою і Божим словом очищується від первородного грі-
ха й усіх гріхів, зроблених перед хрещенням, дістає освячуючу ласку,
одержує на душі незатертий знак християнина і стається членом св.
Церкви. Тайну Хрещення можна приймати лише один раз в життю.

Пояснення: до св. Тайни Хрещення є потрібна

- 1/ свячена, а коли такої не має, то звичайна вода і
- 2/ Боже слово, що його уділюючи св. Хрещення, вимовляє
- а/ священник чи дякон, б/ мужчина чи жінка - чужі
- для дитини, в/ в крайній konieczности батько чи мати
- дитини.

В св. Тайні Хрещення очищується той, що його хрестять, від перво-
родного гріха, а, якщо хреститься старша людина - також від всіх
особистих гріхів, поповнених до хвилини Хрещення.

В момент Хрещення дістає охрещений Божу ласку, це є внутріш-
ній, надприродний дар, що його дає нам Господь БОГ за заслуги Ісуса
Христа для спасення наших душ.

В тій св. Тайні одержує кожний, що його хрестять, на душі неза-
тертий знак - відзнаку, по якому пізнати, що він християнин. Цей
знак остане на віки, чи піде християнин після смерті до неба чи/на
свій стид! до пекла.

Удільувати св. Т. Хрещення має право священник. Може однак, у ви-
падку відсутности духовної особи, уділити ту св. Тайну і недуховна
особа але в такому порядку: мужчина, а коли нема то жінка - чужі
для дитини; коли неможливо таких визвати то рідний батько в рещ-
ті мама - але це в дуже крайній konieczности; яка майже не трапляє-
ться.

Як удільувати св. Т. Хрещення? - Так: Той, що хрестить, поливає
три рази водою голову того, якого хрестить, а в часі поливання гово-
рить /по приписам гр. кат. церкви/ слова: "Крещается раб Божий
/тут говорить Імя, що його надається похресникови/ во Імя Отца і
Сина і Святаго Духа. Амінь."

На підставі слів Ісуса Христа "Хто не увірить і не охрестить-
ся буде осуджений..." св. Т. Хрещення ніщо не може заступити, коли
людина має нагоду дістати ту св. Тайну. Однак, коли нехрещена люди-
на не може прийняти тієї св. Тайни, а має щире бажання сповнити Бо-
жу волю, то це бажання Хрещення може її заступити дійсне хрещення.
Таке Хрещення так і називаємо Хрещенням бажання. Є ще одно заступ-
не Хрещення а це "хрещення крові"; є це мученича смерть нехрещеної

людини за Христову віру.

Тому, що св. Т. Хрещення є перша і найважливіша, бо вона відчиняє двері до решти Христових Тайн і тому, що Вона є konieczна до одержання спасення - належить не відкладати прийняття цієї св. Тайни а по можності як найскорше уділити її нехрещеному.

+ +

+

Єлиці во Христа крестистесь, во Христа облекостись. Аллилуя.-
Ви всі, що охрестилися в Імя Ісуса Христа, ви одягнулися в Христа.
Хвалить Бога.

Св. Тайна Миропомазання.

"Діакон Филип зайшов до міста Самарія. Там він проповідав Христову науку, уздоровляв недужих і охрестив багато людей. Коли про це дізналися Апостоли в Єрусалимі, послали до Самарії Петра і Іоана. Вони пішли - кладали на охрещених руки, молилися за них і уділяли їм Святого Духа. Так Апостоли уділяли охрещеним святу Тайну Миропомазання" /Божа наука стр. 153/.

Миропомазання це Тайна, в якій охрещена людина через помазання святим миром і молитву священника одержує ласку св. Духа, щоби своєю віро кріпко визнавати і по вірі жити.

Пояснення: Тайну Миропомазання може прийняти лише християнин зв. охрещений. Ту Тайну уділяється помазанням: чола, ніздер, уст, вух, грудей, рук і ног святим Миром, що його благословить раз в рік на св. Літургії в Страстний Четвер Ординарній дієцезії.

І ця св. Тайна, що її, по нашому обряді, уділяє кожний священник безпосередньо після св. Тайни Хрещення /У лат. обряді уділяє лише Єпископ і то аж тоді, коли дитина прийде до вживання розуму! / витискає на душі нестерте знамя /дуже!/, яке є мов наділенням військової відзнаки Християнства; ця св. Тайна дає ласку - сильну зброю - жити по Христовій вірі і цієї віри боронити. І ту св. Тайну можна приймати лише раз в житті. Але треба її прийняти!

Не псуйте св. Обряду і не занедбуйте цієї св. Тайни ви, що крестите дітей "з води" і чекаєте не раз аж до супружжя а то й аж до смерті!

Використовуймо завчасу все, що нам дає для нашого добра Ісус Христос!

Пресв. Тайна Євхаристії.

"Я хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустині таї помирали. Це хліб, що з неба приходить, щоби хто їсть його не вмер. Я хліб життя, що з неба зійшов. Коли хто їсть цей хліб, житиме по віки, а хліб, що я дам, це тіло моє, що я дам за життя світу. Змаралися тоді між собою, говорячи: Як може він дати нам тіло їсти? Каже їм Ісус. Поправді, поправді кажу вам: як не їсте тіла мого і не п'єте могою крові, не маєте життя в собі. Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, в мені перебуває, а я в ньому. Тіло моє справді є їжа і кров моя справді є напиток" /Іоан 6, 48-55/. Те що Ісус обіцяв, виконав на св. Тайній Вечері, установлюючи Пресв. Тайну Євхаристії. "В часі Вечері взяв Ісус хліб, поблагословив, переломив і дав своїм ученикам кажучи: Беріть і їдьте, це є моє тіло. взявши чашу і поблагословивши дав апостолам і сказав: Пийте в неї всі, це є моя кров... Це робіть на мій спомин" . /Матей 27, 20-25/

/Продовження буде/

Неділя 21-ша. Луки /зач.35/.

Сказав Господь сю притчу: Вишнов сівач сляти свов насіння; і як сляв, одно впало при дорозі, і подоптало його і птиці небесні видзьобали його. А друге впало на камінь, і зійшовши, всохло, бо не мало вохкости. А інше впало між тернину, і тернина, що виросла разом, заглушила його. А інше впало на добру землю, і зійшовши, принесло плід в сотеро. Се сказавши закликав: Хто має уши слухати, нехай слухає. І питали його ученики його, що значить ся притча?? А він сказав: Вам дано знати тайни царства Божого, а прочим в притчах, щоби дивлячися не бачили, і слухаючи не розуміли. Єсть же ся притча: Насіння се слово Боже; а ті, що при дорозі, се ті, що слухають; опісля приходить дьявол і бере слово, з їх серця, щоби увірівши не спаслися. А ті, що на камени, се ті, що почувши, з радістю приймають слово, та сі корення не мають, вони до часу вірять, а в часі покути відпадають. А те, що між тернину впало, се ті, що слухають, але журбами і богацтвами і розкошами життя придавлені, відходять і не приносять плоду. А те, що на добру землю, се ті, що добрим і благим серцем слухаючи, слово заховують і плід приносять в терпеливости. Се сказавши закликав: Хто має уши слухати, нехай слухає.

Неділя 22-га.

Луки /зач.83/

Сказав Господь сю притчу: Один чоловік був багатий, і одягався в порфіру та виссон і забавлявся кожного дня розкішно. І був один убогий, на імя Лазар, що лежав перед його воротами, цілий в струпах. І бажав насититися окрушинами, що падали зі стола багатого; тільки пси приходили та лизали його струпи. І сталося, що вмер убогий і занесли його ангели на лоні Аврааму. Умер же і багатий, і поховали його. І в пеклі будучи в муках підняв свої очі і побачив Авраама здалеку, і Лазаря на його лоні. І закликавши, сказав: Отче Аврааме, помилуй мене і пришли Лазаря, щоби замочив кінець свого пальця в воді, і охолодив мій язик, бо я мучуся в сім полумні. І сказав Авраам: Сину, згадай, що ти зазнав добра в своїм життю, а Лазар так само зла; нині ж він тут тишиться, а ти мучишся. Та ще й до того між нами а вами велика пропасть, утвердилася, щоби ті, котрі хочуть перейти звідси до вас, не змогли ані звідти перейти до нас. І сказав: Прошу тебе отже отче, пришли його в дім мого батька, бо я маю п'ятьох братів, нехай заклінає їх, щоби й вони не перейшли у се місце муки. І сказав йому Авраам: Мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. А він сказав: Ні, отче Аврааме; а коли хто з мертвих прийде до них, покаються. І сказав йому: Коли Мойсей і пророків не слухають, то й колиби хто з мертвих воскрес, не повірять.

Неділя 23-та.

Луки /зач.38/.

У той час прийшов Ісус в землю Пергесенців, що є напроти Галілеї. Колик вишнов на сушу, зустрів його один муж з міста, що мав біса і від довшого часу не одягався в одіжу, ані в хаті не жив, а в гробах. Сей побачивши Ісуса, упав перед ним і закричав великим голосом та сказав: Що мені і тобі, Ісусе, Сину Бога Вишнього? Благаю тебе, не муч мене. Бо приказав нечистому духови, щоби вишнов з чоловіка; бо від довшого часу поривав його; і в'язано його ланцухами і в кайданах стережено; та розриваючи ланцухи, гонений був бісом на пустиню. І спитав його Ісус, кажучи: Як тобі на імя? А він сказав: Легіон, бо много бісів увійшло в нього. І просили його, щоби не наказував їм іти в безодню. А було там велике стадо безрог, що паслося на горі; і просили його, щоби позволив їм в них увійти. І позволив їм. І ввійшли біси з чоловіка і увійшли в безроги; і кинулося стадо з берега в озеро і потонуло. Колик те, що сталося,

побачили пастухи, повтікали і розповіли в місті і по селах. І вийшли побачити, що сталося, і прийшли до Ісуса і знайшли чоловіка, з котрого вийшли біси, одягненого, і при здоровім розумі, сидячого в ногах Ісуса, і злякалися. І сповістили їх ті, що бачили, як біснуватий одужав. І просило його ціле населення Герґесенської країни, щоби відійшов від них, бо обняв їх великий страх. А він вступивши в човен, вернувся. І просив його муж, з котрого вийшли біси, щоби був при нім; та Ісус відпустив його кажучи: Вертай в свій дім, і розкажи що тобі вчинив Бог. І пішов по цілм місті, оповідаючи, що вчинив йому Ісус.

Недѣля 24-та.

Луки /зач. 39/.

У той час приступив до Ісуса муж, на імя Яір, а сей був наставником божниці, і припав до ніг Ісусових, благаючи його, щоби увійшов в його дім, бо була в нього донька одиначка, дванацятьлітна, і та вмирала; а коли він ішов, наряд тиснувся до нього. А одна жінка була кровоточива від дванацяти літ, котра на лікарів видала весь свій маєток, і не могла ні в одного вилічитися; вона приступила з задку і диткнулася краю його одіжі; і зараз устало течення її крові. І сказав Ісус: Хто диткнувся мене? А коли всі випиралися, сказав Петро і ті, що були з ним; Учителю, наряд товпиться коло тебе, тиснеться. А Ісус сказав: Диткнувся мене хтось, бо я почув що сила виходила з мене. А жінка побачивши, що не втаїться, прийшла дрожачи і припала до його ніг та сказала перед усіми людьми, з якої причини диткнулася його і як зараз одужала. А він сказав їй: доню, віра твоя спасла тебе; іди в мирі. Коли ще він говорив, прийшов один до наставника божниці, кажучи йому: Вмерла твоя донька, не труди вже учителя. В Ісус почувши відповів йому: Не бійся, тільки віруй, а буде здорова. І прийшовши в дім, не позволив ні одному зі собою увійти, тільки Петрови і Яковови і Йоанови, і батькови та матері дівчини. І плакали всі і ридали за нею. А він сказав: Не плачте, бо не вмерла, тільки спить. І насміялися з нього, знаючи, що вмерла. А він взяв її за руку, і закликав, кажучи: Дівчино встань. І вернув її дух, і зараз встала. І звелів дати їй їсти. І дивувалися її родичі; а він наказав їм нікому не говорити, що сталося.

Св. великомученика Димитрія.

Йоана /зач. 52/.

Сказав Господь своїм ученикам: Се заповідую вам, щоби ви любили один одного. Коли світ вас ненавидить, знайте, що мене, перш чим вас зненавидів. Колиби ви зі світа були, світ своє любивби; а що ви не зі світа, а я вибрав вас зі світа, для того ненавидить вас світ. Згадайте слово, що я вам сказав: Не є слуга більший від свого пана. Коли мене гонили і вас гонитимуть, коли мое слово заховали і ваше заховуватимуть. Та се все робитимуть вам задля мого імени, бо не знають того, хто мене післав. Коли би я не був прийшов і їм не говорив, не малиби гріха; а тепер не мають оправдання за свій гріх. Хто мене ненавидить, і мого Вітця ненавидить. Колиби я не був зробив між ними діл, котрих ніхто інший не зробив, не малиби гріха; а тепер і бачили і зненавиділи і мене і мого Вітця. Та щоби сповнилося слово писане в їх законі, що зненавиділи мене дармо. Колиж прийде Утішитель, котрого я вам пішлю від Вітця, Дух правди, що від Вітця походить, той свідчитиме про мене. І ви свідчитимете, бо від початку ви зі мною. Се сказав я вам, щоби ви не соблазнилися. З божниць проженуть вас; але прийде година, що кождий, хто убає вас, думатиме, що службу приносить Богу.

своїм братом Яковом - також апостолом - товаришив Спасителеві у всіх важливіших моментах Його життя. Пішов разом з ним тоді, коли всі розбіглися, на суд а опісля на Голгофту. Після Воскресення Спасителя сплнить разом зі св. Петром до Гробу, щоби перевірити правдивість слів мирноносця. Після зіслання св. Духа бачимо Його кілька разів, як виступає разом зі св. Петром. Около 50 р. бачимо Його ще в Єрусалимі, де опікується, згідно зі зарядженням Учителя - Христа, Його Пресв. Матір'ю Марією - правдоподібно аж до її Успення - смерті. Пізніше проповідя в Малій Азії і осідає на стало в Ефезі. За часів переслідування Доміціана, ловлять його - вже старця - і кидають в кипучий олій; виходить однак неушкоджений. Тоді проганяють його на остров Патмос, де ок. 96 р. пише, повну пророчих образів і чудних описів історії церкви, кінця світа, суду і неба - книжку Апокаліпсис - Обявлення. Після смерті Доміціана вертається до Ефезу - де в рр. 96-98 пише своє св. Євангеліє, повне глибоких філософічних думок. Вмирає ок. 100 р. за цісаря Траяна.

Його проповідь останніх літ життя і немов тестамент - заповіт містився в словах: дітеньки любіться!

19.Х. Св. Ап. Томи.

Про св. Апостола Тому маємо дуже скупі відомості. Знаємо зі св. Письма, що був це чоловік, що не довіряв людським переказам. Старався сам все справдити. Памятаємо всі історію "невірства" Томи. Аж побачив Воскресшого Спасителя тоді повірив. Його невірство урунтувало віру в многих, що не бачили Христа.

Церковний письменник Орїген пише, що Ап. Тома проповідав між Партами. Апокрифи оповідають, що Він дійшов аж до Індії, де згинув наприказ індійського короля, вбитий списом.

22.Х. св. Ап. Якова

. /Старший/.

Про цього св. Апостола маємо ще менше відомостей. Певним є, що Трод Агриппа I. казав відтяти Йому голову. Сталося це около 42 р. Тим вчинком хотів Трод приподобатися жидам, що цілим серцем ненавиділи християн!!!

31.Х. Св. Луки.

З походження Грек з Антіохії, навернений з поганства на Христову віру. По фаху вчений - лікар. Довший час подорожував зі св. Павлом і сидів разом з ним у в'язниці. Після смерті св. Павла перейшов правдоподібно до Ахаї, де став єпископом і, як кажуть, вмер мученичою смертю в Тебах в Беотії.

По переказам з VI. віку був Він рівнож малярем образів Матері Божої. Написав св. Євангеліє і "Апостольські Діяння", в яких описав історію Церкви починаючи від Зіслання св. Духа а кінчаючи Ув'язненням св. Павла.

+

+

+

Як бачимо з дуже коротеньких життєписів 4-ох Апостолів їх життя було виповнене змістом ширення Христової віри на землі. Самі про себе мало або й ніщо не сказали, бо не вони були важними - а Правда, яку голосили. Вони - невчені /поза виїтками/ і незнані - навіть для нас! - зумли за Божою ласкою зробити духову революцію в світі! І чи не є це доказ сили і правдивости науки, яку голосили?! І чи не сліпі є ті, що нехтують Христовою Наукою або ті, що для них Христові засади "перестарілі"?!

Чи вони - нинішні люди - аж на стільки горді і глупі, що всіх - до наших часів - християн вважають нерозумними а себе вважають за таких, що вони щойно все розуміють?! - Як так - то це знак великого отупіння ума!!

А ти дорогий читачу, до якої категорії належиш? Чи для Тебе наука Христової віри "перестаріла"? -

Ні? А яке Твоє життя?.

о. М. Дядько

АЛЬТЕТІНГ.

Вже трома наворотами їздили прощі з Ляндсгуту до Альтетінгу кожний, що клячав перед чудотворним образом Марії, а опісля оглядав місцевість, яку вибрала собі Марія на столицю Баварії, буде до смерти пам'ятати цей день.

На пам'ятку для тих, що були і тих, що ще будуть в Альтетінгу цих кількадесять рядків. Центрум Альтетінгу є церквця з чудотворним образом т.зв. Баварської Марії: обличчя чорне, постать не є природної величини а зменшена, на правій руці тримає Ісусика, вбрана в дорогоцінні одежі і корону. В середині церкви і зовні - безліч дарів - вог, докази чуд, що відбулися за посередництвом Марії. Немов вночком окружена та церквця іншими церквами: Парохіяльна замітна мощами святих, прекрасним престолом а в прибудівці різьбами образів з хресної дороги. Там же спочиває в окремії каплиці генерал Тіль, знаний з часів 30-лїт. і війни, кожний з відвідуючих цю церкву задріжить, коли гляне понад годинник при вході, де кістяк з косою символізує чим є наше життя: в кожній хвилині хтось гине ... і я можу згинути. Інша церква дуже симпатична - це церква св. Благовіщення, входитьсь до неї по сходах, від входу на ліво. В ній хочеться людині молитися. Вівтар - пречудний! /і для дітей насолода, коли Ісус при звуках дзвонів благословить жертводавців/ Добудована до неї інша церква /тепер в ремонті/ також гарна, простірна з мощами в правій каплиці. Як наслідок присутності Марії в цьому щасливому місті є рівнож невелика але гарна церква, під вїзванням брата з чина оо. Капуцинів св. Корадє. Цей - недавно канонізований син Баварії з Партсхам - це вихованець, почитатель і любитель Марії. За її посередництвом він ріс і зростав у святості /тому й символічно - вилитий зі срібла, адорує Марію перед чудотворною Іконою./

Вершком краси і монументальности церков Альтетінгу є базиліка "Мінор" рівнож під Покровом Марії. Дещо нагадує нам церкву св. Юрія у Львові. Мальовила бічних престолів є чудні, а дорогий престіл з напристольною іконою подивуватні!! /не писати би про це, а закликати словами св. Євангелія: "Прийди і вижд"/.

В східній частині міста є ще одна перла Альтетінгу а саме Панорама Єрусалиму і Голгофти. Потресаються вракіння! Вам здається, що особи живи, лиш и хвилину чомусь остовпли але сей час пічнеться рух! Виразною німецькою мовою подане пояснення, дає ближче зрозуміння терену й акції. Мальовила є розміщені на площині приолізо 4200 м.кв. Плян панорами виконав славний мюнхенський маляр проф. Гебгард Фугль, що помер 1939 р. Панорама повстала 1903 р. околицю Єрусалиму малював мюнхенський маляр Йосеф Крігер. Персонажі - це діло проф. Фугля. Докладну реконструкцію міста Єрусалиму вирацював проф. Елленбергер.

Вийшов по сходах перше, що нас вдаряє, це мури Єрусалиму і сам Єрусалим. По лівій стороні палата Ірода, святиня і замок Антонія-резиденція Пилата та Хрестна дорога. По правій стороні /чудний краєвид/ дорога до Вєфлеяму і в "гори" де мешкали родичі св. Йона Хрестителя, Захарія і Єлісалета. дальше в право десять апостолів, що дивляться здалека на голгофтську трагедію, на переді, і . . .

коло майбутнього гробу Господнього св. Петро. Поза святинєю і замком Антонія Оливна гора, Гетсиманський город і місце, де сидів Спаситель і, оглядаючи красу Єрусалиму, висказав пророцтво про долю /сповнилося в 70 р.:/ В противній до входу стороні, Голгофті. Христос на хресті в товаристві двох розбійників. По правій стороні жовніри льос ванням ділять одіжу Христа. Під хрестом св. Іоан Богослов, Пр. Д. Марія і одна з жінок, що ходили за Христом. У ступ хреста Марія Магдалина. Проти хреста Корнелій сотник а дальше Лазар зі сестрами, Йосиф з Ариматеї, Нікодим і другі почитателі Христа. Проти Спатителя, на гарних конях, жидівська старшина а ген даше нарід, якого римські жовніри не допускають до хреста... Там відходить римське військо, що вдоволило ражання жидів і розплло Назорея. Ось бідні, хворі, каліки, що прийшли на свято Пасхи до Єрусалиму в надії, що Ісус - Той Добродій потребуючих - їм допоможе; тимчасом Він на хресті! Тому вносять бідні свої руки до жидівської старшини і немов говорять: ви Його розпяли, Його немає - допоможть нам ви! З усіх сторін дивиться нарід на небо, що приняло при ропятті Ісуса нещоденний вид. Передовсім збентежена жидівська старшина.

Так і приходить думка: Як задріжати, як перестрашатися воро Христа коли Він прийде в усій Своїй славі судити, коли вони так сильно перестрашені при Його смерті?!

Відходимо повні вражіннь а в ух х дзвенять слова жінки, що давала пояснення: А те, що сталося колись на Голгофті в кровавий спосіб, тепер день в день аж до кінця світа повтаряється і буде повтарятися на престолах наших Церков в часі св. Сл. Божої...

Оглядаємо ще музей со. Капуцинів, механічну "кріпше", користуємо з гостинности наших братів з Укр. табору, просимо ще раз благословення у Марії і ... в дорогу.

О. М. Д.

Не стидайся Христової віри.

Не має жадних причин стидатися нашої Христової віри. Наша віра привернула блиск старинній культурі, що вже була зане- пала і йшла в забуття. Наша віра зєдніла наш нарід і причини- лася до його просвіти, культури і до того, що він став народом рівним між другими. Наша віра дала початок стислій філософії се- редновіччя і причинилася до зросту світового малярства. Наша ві- ра розпалила фантазію великого Данте, Рафаєля, Рембранта і др. Наша віра послала місіонарів у цілий світ, що з вірою в Христа понесли між темних і опущених культуру і цивлізацію. Наша віра послала незлічими полки сестер християнського милосердя до шпиталів, сирітських захистів, до домів опіки над старцями і до виховних заведень. Наша віра числить десятки тисяч Святих, яких життям було: помагати потребуючим -- ближнім. Наша віра заховала по монастирях пам'ятники культури кождому народові зокрема. Наша віра усмиряє ворожнечі між народами а голосить згсду і любов. На- ша віра не має і не признає облуди, страху, наложництва, крадежі, обмови, вбивства, непослуху родичам, заєвисти, гордості, плянства, ла- кімства, лїнивства. Наша віра наказує помагати душі і тілові ближнього. Наша віра ... це ідеал! Що ти знайшов в неї негатив- ного?

А чому ти її стидаєшся, а як що ні, чому нею практично до- рожиш?

О. М. Д.

Чи Бог великий чи малий?

Одного разу стрінув вільнодумний Антін Коллінс - Англієць зна-
когого робітника, що ішов на Богослуження до церкви.

"Куди йдеш"? - питає.

"До церкви" - відповів робітник.

"Що там робитимеш"? - питає Коллінс.

"Йду молитись Богові"! - була відповідь.

"Чи твій Бог малий чи великий?" питає безвірок.

"Такий великий, що у твоїй голові не вміститься і такий малий,
що може мешкати в моєму малому серці" - відповідає робітник.

Вільнодумний Коллінс заявив пізніше, своїм друзям, що жадні
наукові аргументи так не поділяли на нього, як відповідь ось то-
го робітника.

О г о л о ш е н н я .

I. З нинішнім /4-тим/ числом "Братчик"-а починаємо друкувати
катохизмовий додаток. Як перше узгляньмо св. Тайни, що є мов
джерела живої води на пустині нашого життя.

Хочемо рівнож хоч дещо улекшити науку релігії шкільним дітям
при браку підручників. Додаток виходитиме зразу на 2-ох'а з часом
на 4-ох сторінках.

II. Редакція "Братчик"-а звертається до своїх сталих читачів
з проханням висказати свою думку на такі справи:

1/ чи вважаєте, що газетка того змісту, як "Братчик" є потрібна?

2/ Що і в якому напрямі належало би з неї усунути чи додати?

3/ Які релігійні питання можливі обговорення на сторінках
"Братчик"-а Вас цікавлять?

Листи збірні чи поодинокі слати на адресу: "Братчик" Ляндсгут,
Франц Зайфштр. 1/II/24 - Укр. Лягер ч. II.

Справлення помилки:

В "Братчик-у" ч. 3 за вересень зайшла помилка на стор. 6. За-
мість автора: М. Порідний, має бути М. Погідний.

З днем 1 листопада 1946 перенесено церковні Богослуження для
греко-катола з каплиці коло церкви св. Мартина до церкви св. Се-
бастяна. /В сусідстві льокалю Амер. Червоного Хреста/.

Порядок Богослужень:

В неділі:

год. 9 чит. св. Сл. Божа

/шкільна/

год. 10 співана св. Сл. Божа

В свята гр.-кат.

год. 8 чит. Сл. Божа

" 9 " " " /шкільна/

" 10 співана Сл. Божа

Будні дні: год. 7 читана Сл. Божа

" 7.30 " " "

" 8 " " "

" 8.30 " " "

Виділ Стан. Брацтва св. Рафаїла в Ляндсгуті скаладаю чи
найщиршу подяку жертводавцям, повідомляє Укр. Громадянство, що
збірка на пам'ятник на могилу бл. п. Проф. Др-а Петра Вересюка
дала 530.- РМ. Стільких /530.-НМ./- винесли розходи на пам'ятник
і прикрасу могили.

Дальшу опіку над могилою заслуженого Громадянина передає
Укр. Громадянству і Родині Покійного

Виділ

Видає: Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті
Редагує: К о л е г і я .

Ціна 1 НМ.